

Eläinsatu: Vesihiisi Anselmi

TEKSTI: Sari Mäyränpää

KUVAT: Anniina Aittokallio

Vanha ja viisas vesihiisi Anselmi asuu kaivossa. Ei missä tahansa kaivossa vaan toivomuskaivossa. Kaivo on kauanista sammaloitunutta kiveä ja siellä oleva vesi on poikkeuksellisen puhdasta. Vesihiisi Anselmi pitää kotinsa oikein puhtaana. Anselmilla ei ole sukunimeä, sillä hän on sukunsa ainoa. Kukaan ei oikeastaan tiedä kuinka vanha Anselmi on, mutta 450 ei varmaan osu ihan väärään.

Toivomuskaivoihin heitetään yleensä rahaa, mutta ei Anselmin kaivoon. Kolikoiden sijaan hän haluaa lumpeen siemeniä, leivoksia tai ruuanpaloja. Torstaisin mieluiten munkkeja, mutta tiistaisin Anselmi kelpuuttaa vain riisipuuroa. Muut toivomuslahjat hän heittää takaisin eikä silloin toive toteudu. Jos erehtyy heittämään kolikon, käy toiveen kanssa päinvastoin. Totta kai siitä suuttuu, jos kolikko kilahtaa päähän.

Ai miten Anselmi siivoaa kaivoa? No hännällään tietysti. Sillä voisi vaikka pelata jääkiekkoa. Anselmi kyllä pelaakin jääkiekkoa Kurre Ketterän kanssa, mutta ei toivomuskaivossa sillä sen vesi ei koskaan jäädy. Onpa Anselmilla myös aika hyvä ruokahalua, joten yhtään toivomuslahjaa ei mene hukkaan. Välillä Anselmi saa apua viereisen järven kaloilta. Kukaan muu kuin Anselmi – ja tietysti muut vedenelävät – eivät kuule kalojen puhetta. Se on harmi, että niin moni ei saa sitä kuulla. Kalojen ääni kantaa kauas, mutta vain vedessä. Siksi kuivalla

maalla kala vain aukoo suutaan eikä mitään kuulu. Anselmilla on tapana nostaa toista kulmakarvaansa aina kun keskittyy johonkin. Eräänä päivänä Anselmi laitto päänsä toivomuskaivon lähelle sijaitsevaan järveen. Kastoi päänsä kokonaan uppeluksiin, sillä Anselmihan pystyy hengittämään vedessä. Hän kuuli erään kalanpojan itkeä tihrustavan hiljaa. Ei nähnyt ensin ketään, mutta sitten laiha kalanpoika ui Anselmin luo. Kalanpoika oli varovainen, mutta Anselmi näytti niin mukavalta, että kalanpoika luotti häneen heti. "Miksi sinä itket, kalarukka?" kysyi Anselmi.

Kalanpoika vastasi: "En uskalla syödä mitään. Suuhuni sattuu."

"Mitä sitten on tapahtunut?", Anselmi kysyi.

Kalanpoika vastasi nyhykäisten: "Viime viikolla löysin lihavan saaliin ja puraisin innoissani ruokaa. Se vain ei ollutkaan ruokaa ja minut tempaistiin täältä vedestä ylös. Ei laisinkaan mukavaa."

Anselmi hieroi nokkaansa ja nyökytteli: "Jouduit kalastajan saaliiksi. Ei laisinkaan mukavaa."

"Mikä on kalastaja?", kysyi kalanpoika.

Hetken mietittyään Anselmi vastasi: "Kalastaja haluaa syödä sinut, mutta jos sinulle tulee nälkä ja pelkää kalastajia, ui syvemmälle ja hanki ruokasi sieltä. Mennään yhdessä etsimään sinulle ruokaa."

Olisihan Anselmilla ollut riisipuuroa koska oli tiistai, mutta se ei ole sopivaa ruokaa kalanpojalle.

Kalanpoika huokaisi tyytyväisenä ja niin he lähtivät vesihiisi Anselmin kanssa etsimään yhteistuumin kalanpojalle ruokaa.

sarin.arkki@gmail.com